

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆνια ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τό' ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Νομβρίου εἴκοσι ἑννιά,
μεγάλο πανηγύρι ὅτ' ὦν ντουνηῖ.

Σαράντα πέντε κι' ἑκατόν,
παρασκευαὶ τῶν τελετῶν.

Ἡ κάθε λύρα τραγουδεῖ
τοῦ βασιλεῖς μας τὸ παιδί.

Καθένας τώρα ποιητὴς ὅτ' ἡ μέση θὰ προβάλῃ
καὶ γιὰ τὸ βασιλόπουλο θερμοαῖς εὐχαῖς θὰ ψάλλῃ,
καὶ μονομιά θ' ὀρμισθοῦν ἡ πένναις καὶ ἡ γλώσσαις
καὶ θὰ γραφοῦν ποιήματα καὶ ζευσεκταῖς καμπόσαις,
καὶ ὅλοι θὰ τοῦ εὐχωνται μὲ τὸ σπαθὶ ὅτ' ἔχει
ὅτ' ἡ Πόλι τὴν ἐπιάλοφῃ τὸ θρόνον τοῦ νὰ φέρῃ.

Ἐγὼ ὅτ' ὁ βασιλόπουλο ρωμάντσαις δὲν θὰ ψάλλω
καὶ οὔτε ψάλτου τραγικοῦ τὸν κόθορνον θὰ βάλλω,
καὶ οὔτε ὅτ' ἡ Ἀγία Σοφία μὲ δάφναις θὰ τὸν φέρω,
γιατὶ αὐτὸ ἂν θὰ γενῇ τώρα κοντὰ δὲν ξέρω,
ἀλλ' ἂν γενῇ καμιά φορά, χίλιας φοραῖς μακάρι
νὰ τὸν ἰδῶ ὅτ' ὁ Βόσπορος λεβέντῃ καββαλάρῃ.

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα φούμαρα θὰ προσπαθήσουν ἄλλοι
νὰ τοῦ ζαλίσουν ἄδικα ταῦτ' ἅμα καὶ τὸ κεφάλι.
Ἐγὼ σὲ θέλω νὰ φορῇς τὸ ζηλεμένο στέμμα,
ὄχι γιὰτ' εἶσαι γέννημα βιαιλικὸ καὶ θρόνονο,
ἀλλὰ γιὰτ' ἐμεγάλωσες μὲ ἀνθρωπιά, καὶ μόνο
γιὰτ' εἶσαι ἀνθρώπος σωσιὸς νὰ κάθεσαι σὲ θρόνονο.

Νὰ ἔχῃς μὲ τὴν ἀρχοντιά καὶ καὶ χωριστό,
νὰ μὴ σὲ λένε βασιλεῖς, ἀλλ' ἀνθρώπο σωστό,
νᾶσαι πολίτης διαλεκτὸς μὲ στέμμα ὅτ' ὀκράλι,
καὶ μόνο γιὰ τὴν ἀνθρωπιά νὰ σὲ τιμοῦν οἱ ἄλλοι.
Καὶ πρῶτος σὺ ὅτ' ὁ ἔθνους σου τὴν γῆν νὰ διαδώσῃς
τὸ κάλλος τὸ ἀμίμητον Ἀττικωτάτης γλώσσης.

Νὰ λαγαροῦν ὅτ' οὗς πόνους μας τὰ φλογερά σου στήθεια,
νᾶχῃς ὅτ' ἡ χεῖρ τὴν καρδιά, ὅτ' ὁ στόμα τὴν ἀλήθεια,
νὰ γίνῃ τὸ Παλάτι σου τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
νὰ μπαῖνῃ λεβεντιά μὲ νοῦ, μὲ ἀρετὴ καὶ χάρι,
καὶ τοὺς προμάχους γύρω σου νὰ ἔχῃς τῆς πατρίδος,
καὶ ὄχι τοὺς Τσιφούτηδες τῆς βρωμο-Κωπαίδος.

Ναί, τέτοιο βασιλόπουλο τὸ ἔθνος σου σὲ θέλει,
καὶ ἅμα βάλλῃς πιά καὶ σὺ τοῦ βασιλεῖς τὸ στέμμα,
πήγαιν' ἐκεῖ ποῦ ὁ σταυρός καὶ ἡ τιμὴ σὲ στέλλει,
καὶ βάψῃ τὴν πορφύρα σου μὲ τ' ἀκριβὸ σου αἷμα.
Αὐτὰ κι' ἐγὼ σοῦ τραγουδῶ, αὐτὰ σοῦ ψάλλω μόνο,
καὶ ὅτ' ἡ γιορτῆς σου τὴ χαρὰ σὲ κρυφοκαμαρόνω.